

1. fejezet

Melyben az ifjú újra összejön régi ismerősével

Fél óra...

Ennyi ideig ebédelt az ifjú a lakhelyéül szolgáló apró szobában.

Általában gyorsan evett – felfalt egy szendvicset, vagy egy szelet pizzát –, és a fennmaradó időben átadta magát az olvasás szenvedélyének.

Az ágyon feküdt, olajfoltos kezében *Az öreg halász és a tenger* egy példányát tartotta Hemingway-től, aki nyomban a kedvenc írója lett, mikor megtudta, hogy híres regényének első oldalát összesen... ötvenhét-szer írta át!

Ötvenhét-szer!

Minő állhatatosság!

Arra tanította, hogy ha elég bátor, és addig püföli a számítógép billentyűzetét, míg véresre töri a mutatóujját (mert ez volt a gépelési módszere!), akkor belőle is lehet író.

Mesterének nyomdokában lépkedve az első fejezetből húsz változatot írt az íróasztalnak használt parányi asztalkán...

Soha nem fejezte be a regényt.

Válami visszatartotta.

Mivel nem volt jövedelme, a pénz, melyet pár hónappal korábbi találkozásukkor az öreg milliomostól

kapott, úgy apadt, akár a forró napsütés hatására olvadó hó, és ő egyre idegesebb lett.

Így aztán egy nap elhatározta, hogy visszaköltözik az anyjához, aki a második férjével élt egy kis házban.

Persze, sutba kellett dobnia a büszkeségét.

Amikor az ember a rossz kezdés után kénytelen visszamenni a szüleihez, nem tűnik éppen a végső győztesnek.

De legalább szinte ingyen élhet.

Nincs bérleti díj, nincsenek telefonszámlák, nem kell főzőcskéznie...

És, na igen, magánélete sincs...

De semmi sem lehet tökéletes...

Mindez csak átmeneti állapot, nemde?

Pár hónap, legfeljebb egy év múlva befejezi a regényét, kiadót talál rá és új életet kezd...

Igen, kénytelen volt kompromisszumot kötni...

Különben pedig, az anyjánál sokkal olcsóbban meg tud élni, ráadásul a vevők kocsijának megtankolásával zsebpénzre is szert tehet a benzinkútnál, ahol a mostohaapja a főnök.

A zsebpénz csak... zsebpénz, de mégiscsak több a semminél!

Csak átmeneti megoldás, ugyebár?

De az idő szinte észrevétlenül elszállt...

Egy reggel arra ébredt, hogy már majdnem egy éve foglalkozik olyasmivel, amit gyűlöl – benzint adagol.

Ami pedig a regényét illeti, még mindig befejezetlen.

Tehát elpazarolt egy évet, igaz?

Legsötétebb óráiban legalábbis ilyen gondolatok kezdték gyötörni az ifjút.

Vajon most tényleg olvasott?

Vagy azon tűnődött, hogy vethetne véget áldatlan helyzetének?

Két évvel korábban olyan egyszerűnek tűnt minden...

Puccini lélegzetelállító áriája, az *O Mio Babbino Caro* hangjai töltötték be a szobát. Az ifjú imádta az operát, és hallgatta, amikor csak tehetette. A könyvek mellett az operák jelentettek menekülést a számára.

A munkájától.

A mostohaapjától.

Saját magától.

Hamarosan a mostohaapja riasztotta fel merengéséből: egy hatvanas éveit taposó, gömbölyded, kopasz alak, akinek feltűnően, mákos tésztaszerűen őszülő, bozontos szemöldöke köré koncentrált minden szőrzete. Kopogás nélkül rontott a szobába, és durván kirántotta a CD lejátszó zsinagógát a falból.

– Mi a frászt művelsz? Tudod te, mennyi az idő?

– Csak fél egykor jöttem be ebédelni! – tiltakozott az ifjú.

– Már majdnem egy órája eltűntél! Hülyének nézel? – üvöltötte a mostohaapja.

A férfi utálta, ha provokálták, különösen, ha a mostohafia.

Az ifjúhoz csörtetett, hevesen kitépte a kezéből *Az öreg halász és a tenger*, és a szoba sarkába hajította.

– Mikor fejezed már be az időpocsékolást az átkozott könyveiddel? Soha nem lesz belőled író, a milliomos-ságról nem is beszélve! Milliomos... Arról ábrándozik, hogy milliomos lesz, közben egy olajcserére sem képes! Kifelé! Irány vissza dolgozni!

Sarkon fordult, és kiviharzott. Az ifjú porig alázva felállt, ökölbe szorított kézzel azt kívánta, bár elintézhetné, és megesküdött magának, hogy egy nap még elégtételt vesz.

Összeszedte a számára oly értékes könyvet, mely szétnyílván hevert a földön. Behajtotta a lap sarkát, hogy megjelölje hol tartott, és szorosan a mellkasához szorította a könyvet.

Újra elfoglalta megszokott helyét a benzinkútnál. A ház, amelyet az anyja és a mostohaapja bérelt, épp a benzinkút mögött állt.

A sorban álló autók között egy terjedelmes, fekete limuzin állt legelől...

Egy limuzin...

Valamennyi autó közül ez az, amelyet abszolút tilos megvártni. A gazdagok szeretik, ha azon nyomban fejedelmi kiszolgálásban részesülnek.

– Töltse tele – közölte a sofőr a teljesen leengedett ablakon át.

– Rendben! – felelt az ifjú.

Az egyik vevő, egy nyolcvanas éveiben járó, sovány, hajlott öregember nyilván megelégtelte a várakozást, és kiszolgálta magát a második töltőállomásnál.

Könnyműien égette a cigarettáját.

Az ifjú azonnal észrevette, és figyelmeztette, miközben a limuzin tankját töltötte:

– Uram, a cigarettája...

Vajon süket volt a férfi, vagy csupán nem vett róla tudomást?

– Uram, itt nem szabad dohányozni! – kockáztatta meg újra az ifjú, még mindig eredménytelenül.